

Hallo allemaal,

Ik richt me schriftelijk tot jullie, omdat ik me momenteel zo het beste kan uitdrukken, ik beleef momenteel heel moeilijke momenten. Ik heb helaas geen goed nieuws. Ik heb de laatste dagen verschillende onderzoeken ondergaan die hebben bevestigd dat mijn elleboog opnieuw heel wat schade heeft opgelopen door mijn avontuur in Australië.

Na mijn val op Wimbledon in juni, wist ik dat het ingewikkeld zou zijn om terug te komen. Maar ik had besloten om te blijven spelen en om alles te geven om de blessure te overwinnen. De laatste maanden ben ik zelden gespaard gebleven door de pijn, het zijn dan ook maanden geweest van zware beproeving. De tijd is voorbijgegaan en de twijfels zijn gegroeid, en enkel de terugkeer naar de competitie zou me antwoorden geven. Niet de antwoorden waarop ik hoopte... helaas. Ik heb de laatste weken alle dagen iets meer pijn geleden, maar ik geloofde dat mijn wil de bovenhand zou nemen. Vandaag zijn de onderzoeken duidelijk en de artsen formeel, mijn elleboog is te breekbaar en gekwetst opdat ik mijn passie en mijn beroep op hoog niveau kan blijven uitoefenen.

Ik ben in schok, natuurlijk, zelfs wanneer de ware arbeid van deze 7 laatste maanden me had laten begrijpen dat er misschien een reden voor was. Na goed te hebben nagedacht en ten gevolge van de adviezen van de artsen, is het nu duidelijk en moet ik aanvaarden dat mijn loopbaan hier... definitief... stopt. Ook al is het hard, zeer hard, terwijl ik met een enorme vechtlust terugkwam.

Ik ben droevig... ik had gehoopt op een andere terugkeer en gedroomd van een ander einde. Ik zal tijd nodig hebben om dit allemaal te verwerken, maar ik blijf overtuigd dat zelfs met beetje vooruitgang, mijn niveau bij mijn terugkeer niet aan mijn verwachtingen voldeed, ik heb ondanks alles veel geleerd de voorbije 15 maanden.

Ik draai, en voor deze keer, een ongelofelijke bladzijde van mijn leven om... Welke wonderlijke reis heb ik gedurende al deze jaren mogen beleven. Vandaag de dag ben ik rustiger geworden en kan ik zo een op positieve en dankbare manier terugblikken op deze ervaring uit mijn leven.

Ik zou er nooit helemaal alleen geraakt zijn, en ik sta erop om alle personen te bedanken die aan boord van dit avontuur gebleven zijn met mij. Mijn trainer en mijn vriend Carlos, mijn familie, mijn vrienden, heel mijn team, al degenen die me geholpen hebben wanneer het moeilijk was en gedeeld hebben in mijn vreugde. Bedankt aan mijn partners, aan het vertrouwen dat zij me hebben toegekend en aan hun steun in alle omstandigheden. Bedankt aan mijn geneeskundige staf die, deze laatste maanden, me altijd ter beschikking stond en die altijd met veel professionalisme klaarstond.

Tenslotte en vooral, bedankt iedereen. Bedankt om aan mijn zijde te staan tijdens al deze jaren. Ik zal nooit jullie steun en jullie trouw vergeten. En als ik slechts over één ding spijt zou hebben, zou het zijn dat ik mezelf te hard beschermd heb en dat ik niet dichterbij jullie kon staan.

Ik hoop dat jullie me mijn onhandigheden zullen vergeven en een wonderlijke herinnering van deze samen gedeelde ontroeringen zullen houden.

Op weg voor nieuwe avonturen...

Tot weldra, waar dan ook...

Justine